

Elektricitet og Gas. Og saa komme vi til Sukkeret. Ja, til en vis Grad er naturligvis Sukker en Livsfornødenhed, men naar det gaar ud over en vis Grad, bliver det sandt for Dyden en Luksus i højere Grad end meget andet. Jeg for mit Vedkommende vil derfor nødig være med til at nedsætte Sukkerskatten, saa længe vi skulle beholde de indirekte Skatter, og jeg var da ogsaa i sin Tid mod at faa den nedsat. Thi er der inden for de indirekte Skatter nogen Skat, der ifølge sin Beskaffenhed kan siges at være en Formue- og Lejlighedsskat, er det virkelig Skatten paa Sukker, thi Forbruget deraf tiltager jo enormt i Forhold til Indtægternes Størrelse. Derefter ved jeg saa ikke, hvad for andre Ting det er, de Herrer ville have fri, og jeg synes, vi maa forlange, at de Herrer, der ville have en Toldreform, lade os vide, hvad det er, der brænder dem saa stærkt paa Sinde. Det ærede Medlem for Frederiksberg var meget forsigtig. Han sagde, at han gerne vilde have Skat paa Brændevin for at lette de almindelige Livsfornødenheder for Familien. Naa, Manden hører da endelig ogsaa til Familien, naar der skal være Tale om at lette Beskatningen. Men hvad vil det sige: Fornødenhederne for Familielivet. Det vil sige: netop det, som skal og bør lattes til Fordel for de mindre bemidlede, for at disse, naar vi ville berøve dem Snapsen, som det ærede Medlem vil, eller i alt Fald fordyre den, saa paa andre Omraader i det mindste kunne opfylde de Krav til lidt Luksus her i Livet, som kan siges at være nødvendige for os alle. Dette sker netop ved at lette Skatten paa alt, hvad der henhører til Klædedragten, paa alt, hvad der henhører til lidt Luksus i Hjemmene, med Hensyn til Møbler, al den aandelige Udvikling, som følger med Læsning osv. Let Tolden paa Papir, som det ærede Medlem saa nødig vil være med til at Hensyn til Justitsministeren, alle disse Lettelser paakræve vi jo i højeste Maal, lad os faa dem, men jeg er ikke vis paa, naar Toldreformen kommer, at saa de ærede Herrer, der angriber Regeringen, fordi den ikke forelægger en Toldreform nu, ville yde Støtte til en saadan Reform. Efter min Opfattelse vilde det være af stor Interesse for vort Erhvervsliv at faa en Reform paa Toldomraadet, men det maa være en Reform, der, saa længe vi ikke kunne afskaffe de indirekte Skatter, ogsaa kan gennemføres, som det er blevet sagt, paa den Maade, at den kommer til at hvile i sig selv. Let Besklyttelsen for alle de Genstande, der henhøre til Livets

Fornødenheder for os alle, men særlig for den ubemidlede Klasse, saa vil for en stor Del ogsaa Tolden paa disse Omraader flyde saa meget rigeligere, at Toldloven kan komme til at hvile i sig selv.

Med Hensyn til Tuberkulosesanatorier, hvorom Spørgsmaalet fra flere Sider er blevet fremdraget her, slutter jeg mig i fuldt Maal til dem, som ønske denne Sag fremmet snarest muligt. Da Finanserne nu tillade at tage et saadant Spørgsmaal op til Behandling, bør det gøres saavel fra Regeringens som Rigsdagens Side. Jeg har ved tidligere Lejligheder her fremdraget det Faktum — det var et Faktum, i alt Fald den Gang jeg fremdrog det, jeg tror, det er det endnu — at der findes et Amt her i Landet, hvis Beboere alle have fri Indlæggelse og fri Pleje paa Hospital. Det er Frederiksberg Amt. Jeg har i sin Tid paa Forespørgsel derom hørt, at man var veltilfreds dermed og ikke tænkte paa at gøre Forandring deri. Men kan man i et enkelt Amt have fri Indlæggelse og fri Hospitalspleje for alle Amtets Beboere, rige som fattige, maa hele Landet ogsaa kunne gøre det samme for alle Landets Beboere, og vi maa kunne gøre det saa meget desto bedre, som der ikke er Tvivl om, at Udgiften til de syges Forplejning jo dog udredes af og hviler paa Befolkningen enten under den ene eller den anden Form. Hvorfor saa ikke gøre det paa den Maade, paa hvilken det bliver lettest for Befolkningen i sin Helhed? Hvorfor vedblivende lægge Byrden paa de enkelte Familier og Medlemmer af Samfundet, som lide herunder? Men samtidig med, at jeg ønsker denne Sag fremmet, vil jeg ogsaa henvende mig til den højtærede Minister og spørge, om det dog ikke er muligt, at Regeringen allerførst kunde skride til de lette forebyggende Foranstaltninger, som kunne foretages, uden at det koster en eneste Øre. Sundhedskommissionen har sendt Meddelelser rundt til os allesammen — man finder dem paa Jernbanestationer og alle mulige andre Steder — om, hvorledes man skal træde op for saa meget som muligt at forebygge Smitte. Et af de værste Punkter er Spytningen, hvorfra Bacillerne ved Udtørring kunne bringes omkring i Luften og føre Smitstoffet med sig. Var det ikke muligt, at vi kunde faa opslaaet paa alle Jernbanestationer og i alle Banevogne Forbud mod at spytte? For 5—6 Aar siden fremdrog jeg Spørgsmaalet her. Den daværende Indenrigsminister sagde, at han ikke kunde indlade sig paa at opdrage